

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Pastuszko

w sprawie z zażalenia P. K.

na postanowienie Sądu Najwyższego z 14 lipca 2025 r., sygn. I NZ 30/25,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 13 listopada 2025 r.,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 14 lipca 2025 r., I NZ 30/25 Sąd Najwyższy odrzucił zażalenie P. K. (dalej: „skarżący”) na zarządzenie Sądu Najwyższego z 4 czerwca 2025 r. w sprawie I NWW 21/25.

W dniu 28 sierpnia 2025 r. skarżący wniósł pismo zatytułowane „Skarga o wznowienie postępowania wraz z zażaleniem na <<postanowienie z dnia 14 lipca 2025 roku>> oraz wnioskiem o wyłączenie sędziego X.Y.”.

W piśmie tym skarżący:

1. zaskarżył „powyższe postanowienie na swoją korzyść, w tym także rzekomo wydane zarządzenie z 4 czerwca 2025 r.”, które nie zostało mu doręczone;
2. pismu temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na jego treść;
3. wniósł o uchylenie zaskarżonego pisma i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Najwyższemu Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych;

4. wniośł o wznowienie postępowania zakończonego ww. „postanowieniem” z 14 lipca 2025 r. oznaczonym jako rzekomo wydane w sprawie przez „neosędziego Pawła Czubika”;

5. na podstawie art 49 k.p.c. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 379 pkt 4) k.p.c. wniośł o wyłączenie „neosędziego X. Y” od udziału w niniejszej sprawie;

6. wniośł o uchylenie zaskarżonego „postanowienia” w całości i ponowne rozpoznanie sprawy, w tym wyznaczenie rozprawy i ponowne przeprowadzenie wszystkich czynności procesowych;

7. wniośł o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za wszystkie dotychczasowe instancje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W myśl art. 394¹ § 1, § 1¹ k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, a także na orzeczenie uchylające przez sąd drugiej instancji wyrok sądu pierwszej instancji i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że w obecnym stanie prawnym nie ma podstaw do wniesienia tego środka od orzeczenia Sądu Najwyższego w przedmiotowej sprawie. Z przywołanego przepisu wynika, że postanowienie Sądu Najwyższego w kwestii odrzucenia zażalenia nie zostało objęte żadnym szczególnym trybem postępowania zażaleniowego, a jednocześnie nie da się przyjąć, że jest to podlegające zaskarżeniu postanowienie wydane w toku kontroli instancyjnej. Dodatkowo zaznaczyć należy, że zasada dwuinstancyjności postępowania przewiduje prawo do zaskarżenia wyłącznie orzeczeń wydanych w pierwszej instancji (tak F. Zedler, *Zagadnienia instancyjności postępowania*

cywilnego [w:] Z. Banaszczyk (red.), *Prace z prawa prywatnego. Księga pamiątkowa ku czci Sędziego Janusza Pietrzykowskiego*, Warszawa 2000, s. 381 i n.).

W rozpoznawanej sprawie skarżący wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego z 14 lipca 2025 r., I NZ 30/25, którym odrzucono zażalenie skarżącego na zarządzenie Sądu Najwyższego z 4 czerwca 2025 r. w sprawie I NWW 21/25.

W takiej sytuacji konieczne staje się stwierdzenie, że zażalenie skarżącego jako pozbawione podstaw prawnych nie podlega rozpoznaniu merytorycznemu i z uwagi na prawną niedopuszczalność wymaga odrzucenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 395 § 1 w zw. z art. 397 § 1¹ w zw. z 394¹ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.

[D.Z.]

[a.ł]